Σαβίνα Ακουμιανάκη

ΝΥΜΦΟΠΟΛΙΣ

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία

Αθήνα, 2022

Η Ακουμιανάκη Σαβίνα γεννήθηκε και κατοικεί στην Αθήνα. Έχει ζήσει και εργαστεί σε διάφορες πόλεις και χώρες. Σπούδασε Ψυχολογία και Θέατρο και κατέχει και στους δυο τομείς μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών. Ασχολήθηκε με την συγγραφή θεατρικών έργων, σεναρίων, άρθρων, κριτικών, σατυρικών κειμένων για την εκπομπή Boom Chicago αλλά και με την δραματοποίηση του βιβλίου της Charlotte Beradt «Τα όνειρα στο τρίτο ράιχ» στο οποίο προσάρμοσε και μέρος από την προσωπική ιστορία της οικογένειας της που έλαβε μέρος στην αρπαγή του στρατηγού Κράιπερ κατά την διάρκεια της Κατοχής στην Κρήτη.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6973629465

Email: savina.akoum@gmail.com

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021– Μάιος 2022) με εισηγητές τους Μάνο Κουνουγάκη, Θανάση Τριαρίδη, Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Ανθή Τσιρούκη.

***

Το θεατρικό έργο *Νυμφόπλολις* της Σαβίνας Ακουμιανάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Τα πρόσωπα

Γυναίκα- νεοαφηχθησα στην Νυμφόπολις

Δάσκαλος της Νυμφόπολις

Πιστός 1 και 2- κάτοικοι της Νυμφόπολις

Αγγελιοφόρος

***

Περίληψη

Στην Νυμφόπολις, οι κάτοικοι πιστεύουν σε έναν θεό- κάμπια. Την ήσυχη πόλη ταράζει η είσοδος μιας γυναίκας, η οποία για άγνωστους λόγους ξεβράζεται στα παράλια της Νυμφόπολις. Η απρόσμενη εμφάνιση της γυναίκας συμπίπτει με την πομπή για την μεταμόρφωση του θεού κάμπια σε πεταλούδα, που αναμένουν οι πιστοί πολύ καιρό. Απουσία του Δημάρχου, η πόλη μπαίνει σε μια κατάσταση αναμονής και παραλογισμού, οδηγώντας τους πιστούς να ψάχνουν για οιωνούς. Η γυναίκα πέφτει θύμα βίαιων πράξεων από τους πιστούς, οι οποίοι αρνούνται πεισματικά να δεχτούν μίαν άλλη πραγματικότητα πέραν αυτής που έχουν οι ίδιοι δημιουργήσεια. Όταν επιτέλους η γυναίκα θυμάται τον αρχικό σκοπό και προορισμό της, οι πιστοί συνειδητοποιούν ότι αυτός δεν τους εμπεριέχει. Ανίκανοι να την κρατήσουν στην πόλη τους, η γυναίκα αποφασίζει να φύγει από την Νυμφόπολις. Είναι όμως τόσο εύκολο ένα τέτοιο εγχείρημα;

ΣΚΗΝΗ 1

[Μια γυναίκα σε κατάσταση σοκ, ξεβράζεται από την θάλασσα. Μόλις που έχει συνέλθει και ζητά βοήθεια. Ο Δάσκαλος της πόλης είναι ο πρώτος που την βρίσκει σε αυτήν την κατάσταση. Ενώ η ίδια δεν θυμάται τίποτα, ο νεαρός δάσκαλος φαίνεται σαν να την περίμενε.]

Γυναίκα: Βοήθεια! Βοηθήστε με! Ας με βοηθήσει κάποιος σας παρακαλώ!

Δάσκαλος: Ποιος είναι εκεί;

Γυναίκα: Εγώ! Εδώ!

Δάσκαλος: Μα που;

Γυναίκα: Εδώ κάτω στην θάλασσα…Σας παρακαλώ!

Δάσκαλος: *[την προσεγγίζει]* Ποια είσαι εσύ;

Γυναίκα: Δεν θυμάμαι…Δεν μπορώ να-

Δάσκαλος: Μα πως βρέθηκες εδώ; Εσύ είσαι ολόβρεχτη. Θα παγώσεις! Πόση ώρα βρίσκεσαι εδώ;

Γυναίκα: Δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτα. Βοηθήστε με!

Δάσκαλος: Έλα, μπορείς να σηκωθείς; Να πάρε το παλτό μου. Βγάλε τα βρεγμένα ρούχα και βάλτο. *(μικρή παύση)* Μην ντρέπεσαι! Να, εγώ θα σε περιμένω εκεί, λίγα μέτρα πιο κάτω.

Γυναίκα: Ευχαριστώ! *(μικρή παύση)*

[όσο η γυναίκα αλλάζει ρούχα]

Γυναίκα: Τι είπατε;

Δάσκαλος: Δεν μίλησα.

Γυναίκα: Περίεργο, μου φάνηκε ότι άκουσα την φωνή σας.

Δάσκαλος: Και τι σας έλεγε;

Γυναίκα: Ποιος;

Δάσκαλος: Μα η φωνή μου φυσικά.

Γυναίκα: Δεν άκουσα καλά. Έχει και λίγο αεράκι. Ο αέρας παραποιεί τα λόγια.

Δάσκαλος: Γι' αυτό λένε λόγια του αέρα φαίνεται. Εμένα δεν μ' αρέσουν τα λόγια. Ονειρεύομαι μια κοινωνία όπου οι άνθρωποι δεν θα χρειάζεται καν να μιλάνε μεταξύ τους.

Γυναίκα: Και τότε πως θα συνεννοούνται;

Δάσκαλος: Δεν ξέρω, ίσως με την σκέψη, ίσως να χρειάζεται ούτε κι αυτή. Ούτε καν να συνεννοούνται.

Γυναίκα: Πλάκα θα είχε. Μια κοινωνία χωρίς συνεννόηση. Κάτι σαν κοινωνία ζώων ίσως. Ή ά-κοινωνία.

Δάσκαλος: Κάνε γρήγορα όμως! Δεν θα προλάβουμε την πομπή.

Γυναίκα: Εσύ είσαι…;

Δάσκαλος: Εγώ; Τι;…Μην φοβάσαι. Είμαι ο δάσκαλος της πόλης. Θα σου τα πω όλα στο δρόμο. Αλλά βιάσου σε παρακαλώ. Η πομπή δεν θα μας περιμένει.

Γυναίκα: Μια στιγμή…ποια πομπή;

Δάσκαλος: Μα του θεού φυσικά!

Γυναίκα: Ποιανού θεού;

Δάσκαλος: Ένας είναι ο θεός! Ο θεός κάμπια!

Γυναίκα: Κάμπια; Μα πως γίνεται μια κάμπια να γίνεται θεός;

Δάσκαλος: Μην γίνεσαι βλάσφημη. Ειδικά μια τέτοια μέρα.

Γυναίκα: Τι έχει η μέρα;

Δάσκαλος: Επέρχεται η μεταμόρφωση του θεού. Η ώρα της μεταμόρφωσης είναι πλέον πολύ κοντά. Γι' αυτό γίνεται η Πομπή σήμερα. Είσαι πολύ τυχερή που κατέφθασες σήμερα. Οι περισσότεροι έρχονται σε άσχετες μέρες και δεν έχουν τέτοιες τιμές.

Γυναίκα: Δεν καταλαβαίνω!

Δάσκαλος: Α μα δεν χρειάζεται. *(μικρή παύση)* Εδώ δεν χρειάζεται ούτε να θυμάσαι ούτε να καταλαβαίνεις τα πάντα. Απλά αφέσου!

Γυναίκα: *(γρήγορα και αγχωτικά)* Εγώ αυτό που βλέπω είναι ότι ξεβράστηκα σε μια όχθη που δεν έχω ξαναδεί. Σε μια πόλη που μιλάνε για θεούς κάμπιες και μεταμορφώσεις. Τι γίνεται εδώ; Μήπως να με πας σε κάποιον, κάποια υπηρεσία;

Δάσκαλος: Στην Πομπή θα πάμε. Μας περιμένουν!

Γυναίκα: Ποιοι; Εμένα;

Δάσκαλος: Μα φυσικά εσένα. Κι εμένα κι όλους μας.

Γυναίκα: Μα εμένα ίσως με ψάχνουν οι δικοί μου άνθρωποι. Θέλω να με πας για παράδειγμα στο αστυνομικό τμήμα, να βρούνε τους δικούς μου-

Δάσκαλος: Δεν υπάρχει αστυνομικό τμήμα εδώ.

Γυναίκα: Μα δεν μπορεί! Και πως λύνετε τις διαφορές σας;

Δάσκαλος: Δεν έχουμε διαφορές μεταξύ μας εδώ.

Γυναίκα: Μα…

Δάσκαλος: Και να υπήρχε δηλαδή τι θα έκανες; Να σε κλείσουν και μέσα. Χωρίς έγγραφα, χωρίς μνήμη πόσες πιθανότητες θα δίνες δηλαδή στον εαυτό σου; Θες να σε βρουν και χειρότερα; *(μικρή παύση)* Μην ανησυχείς τόσο. Τώρα

είσαι καλά. Όλοι αισθάνονται έτσι στην αρχή αλλά μετά από λίγο συνηθίζουν. Κάποιοι μάλιστα μετά από λόγο νιώθουν σαν να είχαν γεννηθεί εδώ.

Γυναίκα: Άρα έχουν έρθει κι άλλοι πριν από μένα εδώ;

Δάσκαλος: Ναι, δεν είναι όμως πλέον και τόσο συχνό φαινόμενο. Από τότε που βάλλαμε τον φράχτη, σπάνια βρίσκουμε κάποιον. Μόνο ξεβρασμένους από την θάλασσα. Λίγους, κι από αυτούς, οι ζωντανοί ακόμα πιο λίγοι.

Γυναίκα: Κι τι έλεγαν; Από που είχαν έρθει;

Δάσκαλος: Οι ξεβρασμένοι; ..Α δεν είχαν μνήμη ούτε αυτοί.

Γυναίκα: Κι έπειτα;…θέλω να πω, δεν θυμήθηκαν ποτέ;

Δάσκαλος: Η μνήμη δεν είναι σημαντική γι' αυτόν τον τόπο. Κάποιοι μπορεί και να θυμήθηκαν με τον καιρό, αλλά τι να το κάνεις;. Άλλωστε γιατί να θέλει κάποιος να θυμάται αυτό το τόσο τραυματικό που τον οδηγεί να ξεβράζεται έτσι ξαφνικά σε μια ξένη όχθη, μόνο και ταλαιπωρημένο; …Δες το κι έτσι. Είστε πολύ τυχεροί που δεν θυμάστε. Αν θυμόσουν μπορεί να ήθελες από μίσος ή αγανάκτηση να σκοτώσεις κάποιον αθώο, μην μπορώντας να καταλαγιάσεις τον θυμό σου για όσα σου έχουν συμβεί….ή ακόμα και να δώσεις τέλος στην ζωή σου, χωρίς να βλέπεις ελπίδα καμία. Ενώ-

Γυναίκα: Μπορείς να με φέρεις σε επαφή με κάποιον από αυτούς;

Δάσκαλος: Ποιους;

Γυναίκα: Αυτούς που τους ξέβρασε η θάλασσα, όπως και μένα.

Δάσκαλος: Α μα δεν θυμάμαι πια ποιοι ήταν. Έχει περάσει καιρός. Έχω ξεχάσει κι εγώ…Άλλωστε είναι ανώφελο. Σου είπα, εδώ η μνήμη δεν είναι χρήσιμη. Όσο πιο γρήγορα το αντιληφθείς αυτό, τόσο πιο γρήγορα θα προσαρμοστείς.

Γυναίκα: Εγώ θέλω να τους δω, να τους μιλήσω.

Δάσκαλος: Μα επιτέλους σταμάτα αυτές τις εμμονές ακόμα δεν ήρθες. Το πιο πιθανό είναι ακόμα κι αυτοί μετά από λίγο να ξέχασαν ότι τους ξέβρασε η θάλασσα. Δεν ξέρω καν αν ζούνε. Μπορεί και να έχουν πεθάνει. Ή να μην υπήρξαν και ποτέ.

Γυναίκα: Δηλαδή…θα είμαι πλέον μια άγνωστη. Μια ξένη, χωρίς ταυτότητα. Χωρίς οικογένεια…

Δάσκαλος: Καλύτερα ξένος σε έναν ξένο τόπο, παρά ξένος στον τόπο σου.

Γυναίκα: Ποιος το λέει αυτό;

Δάσκαλος: Κάποιος το λέγε. Δεν θυμάμαι.

Γυναίκα: Κι αν έχω παιδιά;

Δάσκαλος: Γλύτωσες!

Γυναίκα: Και η οικογένεια μου;

Δάσκαλος: Εδώ όλοι είμαστε μια οικογένεια. Και όνομα μπορούμε να σου βρούμε. Μπορούμε να το αποφασίσουμε στο συμβούλιο του Δήμου.

Γυναίκα: Δηλαδή κάποιοι άγνωστοι θα αποφασίσουν για μένα;

Δάσκαλος: Σου φαίνεται τόσο περίεργο αυτό; Από εκεί δηλαδή που ήσουν αποφάσιζες εσύ για σένα;

Γυναίκα: Μα δεν θυμάμαι…

Δάσκαλος: Γι' αυτό σου λέω, δεν μπορεί να ήταν τόσο διαφορετικά. Απλά δεν θυμάσαι. *(μικρή παύση)* Έτοιμη;

Γυναίκα: Έτοιμη. Σ' ευχαριστώ για το παλτό! *(μικρή παύση)* Λοιπόν, που είναι η πομπή;

Δάσκαλος: Από εδώ, έλα! Ακολούθησε με! ….Μπορείς να τρέξεις;…Πρέπει να προλάβουμε την πομπή! Έχουμε ήδη καθυστερήσει.

ΣΚΗΝΗ 2

[Οι κάτοικοι της πόλης κρατώντας τον θεό κάμπια ψέλνουν περιφερόμενοι στους δρόμους της πόλης]

Κάτοικοι Νυμφόπολις: *[τραγούδι]*

Σε φωνάζουν και υμνούν το όνομα σου

Συ είσαι ο θεός μας Ω κάμπια!

Όλοι πίνουν νερό στο όνομα σου

Ακοίμητος πάντα θα είσαι Ω κάμπια!

Το φώς σου το λαμπρό για πάντα χαρίζει

Την ελπίδα που τόσο μας γεμίζει

Σε λίγο η μορφή του θα ανθίζει

Μια πεταλούδα που φτερουγίζει

Αυτόν θα δοξάζω για πάντα

Θεό μοναδικό και αληθινό για τα πάντα

Της πόλης μας είσαι ο θεός

Σαν σπόρος της πίστης σε άγονο μέρος

Που περιμένει με αγωνία το θέρος

Ύψωσε το λάβαρο της πίστης

Τον Θεό για να τιμήσεις

Της νίκης ψάλε τραγούδι

Γυναίκα: Είναι πολύ τρομακτικοί!

Δάσκαλος: Όχι δα, είναι πιστοί και κάλοι άνθρωποι. Θα δεις, όταν τους γνωρίσεις καλύτερα θα αλλάξεις άποψη. Φταίει το σοκ που έχεις υποστεί.

Γυναίκα: Εμένα μου προκαλούν μεγάλο φόβο. Μπορούμε να φύγουμε;

Δάσκαλος: Δώσε λίγο χρόνο, μόλις ήρθες.

Γυναίκα: Πόσο δηλαδή;

Δάσκαλος: Μονάχα μια ζωή. Όχι παραπάνω.

(παύση)

Γυναίκα: Μα καλά δεν μας βλέπουν; Θα πέσουν πάνω μας…Είναι σαν να μην σε βλέπουν. Σαν μια ορδή από ελέφαντες… και εσύ, ένα μικρό ποντίκι, ανήμπορο να ξεφύγεις από το ποδοπάτημα τους. Αλίμονο σου κι αν κατά λάθος βρεθείς μπροστά τους. Δεν ξέρεις καν από ποια πλευρά να τρέξεις.

Δάσκαλος: Καλύτερα να πηγαίνεις προς την ίδια φορά που πάνε και αυτοί.

Γυναίκα: Κι αν πας από την άλλη;

Δάσκαλος: Δεν έχω δοκιμάσει την αντίθετη ποτέ..

Γυναίκα: Γιατί δεν φαίνονται τα πρόσωπα τους;

Δάσκαλος: Φοράνε κουκούλα σαν φόρο τιμής στον θεό. Κρύβουν τα πρόσωπα τους από αίσθημα ντροπής.

Γυναίκα: Γιατί να ντρέπονται; Τι έκαναν;

Δάσκαλος: Όχι δεν έκαναν αυτοί κάτι. Η ανθρωπότητα όμως είναι ένοχη. Μην με κοιτάς έτσι απορημένη. Άλλοι άνθρωποι έκαναν πράγματα που θα έπρεπε να μας κάνουν όλους να ντρεπόμαστε.

Γυναίκα: Όπως;

Δάσκαλος: Αυτό είναι ιστορία, χρειάζεται χρόνο για να σου εξηγήσω. Έχεις κι αυτήν την αμνησία. Δεν βοηθάει.

Γυναίκα: Έστω ένα παράδειγμα να καταλάβω…κάτι απλό.

Δάσκαλος: Να για παράδειγμα, απόψε πεθαίνει ο θεός κάμπια. Εμείς φταίμε γι' αυτό. Εμείς τον σκοτώσαμε.

Γυναίκα: Μα όλοι πεθαίνουμε.

Δάσκαλος: Όλοι εκτός τον θεό. Ο θεός δεν πεθαίνει. Παίρνει απλά μια άλλη, ανώτερη μορφή.

Γυναίκα: Καλά άπαξ και δεις τα κυπαρίσσια ανάποδα.

Δάσκαλος: (*διακόπτοντας την*) Σσς! Βλασφημία! Λίγο σεβασμό

Γυναίκα: Και πως τον σκοτώσαμε;

Δάσκαλος: Με τις αμαρτίες μας. Την αλαζονεία μας. Νομίζαμε ότι είμαστε ικανοί για τα πάντα, να τιθασεύσουμε τα ζώα, τους άλλους, την ίδια την γη, τον ουρανό ακόμα και την θάλασσα *(μικρή παύση)* Τι συμβαίνει;

Γυναίκα: Αρχίζω και θυμάμαι. Θυμάμαι ότι λίγο πριν πέσω στην θάλασσα, ήμουν σε μια πολύ μικρή βάρκα, πάνω της ήμασταν στοιβαγμένοι πολλοί, άντρες, γυναίκες, παιδιά…κυρίως παιδιά, βρέφη, νήπια και λίγο μεγαλύτερα, όλες οι ηλικίες. Τα θυμάμαι. Θυμάμαι πιο πολύ τις φωνές τους. Τα πρόσωπα δεν μπορώ να τα θυμηθώ. Ξαφνικά άρχιζε να βρέχει, πολύ νερό έπεφτε πάνω μας, γεμίζοντας την μικρή μας φουσκωτή βάρκα. Ένα παιδί γραπώθηκε πάνω μου. Φώναζε τόσο πολύ μέσα στο αυτί μου, που υπερκάλυπτε οποιανδήποτε άλλον ήχο. Οποιανδήποτε άλλη αίσθηση. Μέχρι που …μπαμ, μπλακ άουτ, μαύρο μετά. Μέχρι που με βρήκες εσύ.…μα που είναι οι υπόλοιποι; Βρήκατε τους άλλους; Το παιδί;

Δάσκαλος: Δεν υπάρχουν άλλοι. Ηρέμησε.

Γυναίκα: Μα το θυμάμαι καλά. Ειδικά αυτό το παιδί! Είναι η μόνη εικόνα που θυμάμαι τόσο καλά. Απ' όλη μου την ζωή , η εικόνα αυτού του παιδιού είναι η μόνη που είναι τόσο ξεκάθαρη, τόσο ζωντανή.

Δάσκαλος: Δεν βρέθηκε κανείς άλλος. Το σοκ δημιουργεί ψευδαισθήσεις καμιά φορά. Άλλωστε στο έχω ήδη πει πολλές φορές. Μην βασανίζεσαι άδικα. Η μνήμη μόνο κακό μπορεί να σου κάνει. Αφέσου στο μυστήριο. Έλα, θα δεις, θα σου αρέσει. Θα αγαλλιάσει η ψυχή σου…Τραγούδα μαζί μας. Τραγούδα!

Δάσκαλος & Γυναίκα:

(τραγουδούν μαζί)

Της νίκης μας ψάλε το τραγούδι

Αν θες ένα μαζί του να γίνεις

Γυναίκα: Μα τι κρατάνε εκεί;

Δάσκαλος: Τον θεό κάμπια φυσικά!

Γυναίκα: Ωχ θέε μου Μα αυτό είναι ένα παιδί. Ποιος το έχει φασκιώσει έτσι; θα πεθάνει από ασφυξία. *[αυθόρμητα κινείται προς τον θεό κάμπια]*

Δάσκαλος: Μα τι πας να κάνεις εκεί; Είσαι τελείως τρελή! Προχωράς απειλητικά προς τον θεό, την στιγμή της πομπής; Τι νομίζεις ότι πας να κάνεις; Δεν αγγίζουμε τον θεό!

Γυναίκα: Μα μπορεί να χρειάζεται βοήθεια!

Δάσκαλος: Ο θεός δεν χρήζει της δικής μας βοήθειας, αλλά της πίστης μας. Εμείς είμαστε αυτοί που χρειαζόμαστε την βοήθεια Του….θα σε παρακαλούσα να ακολουθείς την πομπή με σεβασμό. Προσπάθησε να αποστηθίσεις τα λόγια, δεν είναι δα και τόσο δύσκολα.

Γυναίκα: Μα είναι ένα μικρό παιδί! Σαν αυτό που χάθηκε στην θάλασσα.

Δάσκαλος: Δεν υπάρχουν παιδιά εδώ!

Γυναίκα: Μα πώς, κι αυτό εδώ! Είναι ένα παιδί!...λίγο παραμορφωμένο, μα δεν παύει να είναι ένα παιδί! Το έχετε φασκιώσει λες και είναι κάμπια. Μούμια. Τι σόι άνθρωποι είστε εδώ;

Δάσκαλος: Μα είναι ο θεός κάμπια. Φυσικά και θα μοιάζει με κάμπια …και να σου υπενθυμίσω ότι βρίσκεσαι σε μια πομπή. Δείξε λίγο σεβασμό! Διαφορετικά…

Γυναίκα: Διαφορετικά τι;…θα με φασκιώσετε και μένα και θα με πάτε στην πυρά;

Δάσκαλος: Εσένα γιατί να σε φασκιώσουμε; Δεν νομίζω. Δεν είσαι θεός. *(μικρή παύση)* Επίσης για ποια πυρά μιλάς; Ησύχασε! Έχεις μπερδευτεί. Είναι το σοκ που έχεις πάθει. Εδώ δεν φερόμαστε άσχημα σε κανέναν άνθρωπο. Ούτε καίμε ανθρώπους σε πυρά. Πώς σου ήρθε πάλι αυτό;

Γυναίκα: Δεν με πείθεις. Άλλα βλέπουν τα μάτια μου.

Δάσκαλος: Βλέπεις κάποιον να είναι στεναχωρημένος ή θυμωμένος;

Γυναίκα: Μα που να το δω αυτό; Αφού φοράνε κουκούλες.

Δάσκαλος: Όλοι είναι ευτυχισμένοι εδώ. Κάτω από τις κουκούλες. Κοίτα κι εσύ λοιπόν να χαρείς που επιτέλους απαλλάχτηκες από τόπους που ήσουν δυστυχισμένη, από σκέψεις που σε βάραιναν.

Γυναίκα: Και συ πως το ξέρεις; Πως ξέρεις ότι προέρχομαι από κάτι τόσο…άσχημο όπως περιγράφεις.

Δάσκαλος: Τότε γιατί να θες να ξεβραστείς εδώ;

Γυναίκα: Και που ξέρουμε ότι ξεβράστηκα.

Δάσκαλος: Άλλωστε βλέπω και τις ουλές στο πρόσωπο και τα χέρια σου. Δεν φαίνεται να προήλθαν από μια ευχάριστη και γαλήνια ζωή.

Γυναίκα: Κι αν μου τις κάνατε εσείς;

Δάσκαλος: Αν έχεις ακόμα αμφιβολίες μπορείς να φύγεις οικειοθελώς! Δεν σε κρατάει κανείς εδώ. Εσύ ήρθες. Κι όπως φαίνεται έκανες και πολύ μεγάλο και κοπιαστικό ταξίδι για να μην θυμάσαι τίποτα.

Γυναίκα: Και πως φεύγω αν θέλω.

Δάσκαλος: Θέλεις;

Γυναίκα: Δεν ξέρω ακόμα.

Δάσκαλος: Είδες; Αν ήθελες θα το ήξερες.

Γυναίκα: Δεν είναι και μια εύκολη απόφαση. Θέλει σκέψη.

Δάσκαλος: Τι σκέφτεσαι;

Γυναίκα: Ότι αν, λέω αν, κάποια στιγμή θελήσω να φύγω. Πώς θα τα καταφέρω;

Δάσκαλος: Όπως ήρθες!

Γυναίκα: Μα δεν θυμάμαι πώς ήρθα;

Δάσκαλος: Μπορείς να πας μέσα στην θάλασσα που σε ξέβρασε και από εκεί να βρεις τον δρόμο σου.

Γυναίκα: Μα αυτό θα ήταν σκέτη αυτοκτονία!

Δάσκαλος: Εδώ η αυτοδιάθεση του εαυτού μας είναι δεδομένη. Αν θελήσεις μπορείς να το κάνεις.

Γυναίκα: Δεν υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος, πέραν της θάλασσας;

Δάσκαλος: Δεν βλέπω κάποια άλλη λύση. Μα γιατί δεν μένεις;

Γυναίκα: Πριν έκανες λόγο για έναν φράχτη. Τι φράχτης είναι αυτός;

Δάσκαλος: Φράχτη;

Γυναίκα: Ναι όταν με βρήκες στην παραλία έκανες λόγο για έναν φράχτη.

Δάσκαλος: Έχουμε περιφράξει την πόλη μας, ώστε να μην μπορεί κάποιος να μπει.

Γυναίκα: Και γιατί να το κάνει κάποιος αυτό;

Δάσκαλος: Μα τι είναι αυτά που λες; Οι ισορροπίες διαταράσσονται.

Γυναίκα: Τι το κακό έχει αυτό;

Δάσκαλος: Δεν είναι τόσο απλό….Παλιά ας πούμε, ο ερχομός των άλλων οδήγησε σε μεγάλα δεινά την πόλη. Μαύρισε ο ουρανός. Παντού ερείπια. Και τα παιδιά; Γεννιόντουσαν νεκρά. Γι' αυτό δεν επιτρέπεται να κάνει κανείς παιδιά εδώ. Όλα γεννιόντουσαν νεκρά. Εκτός από τον θεό κάμπια. Το πρώτο παιδί που γεννήθηκε ζωντανό. Όλοι το αναγνωρίσαμε αμέσως ως οιωνό, έναν καλό οιωνό. Αφού μπορεί ένα παιδί να γεννηθεί ζωντανό, έστω κι αν έχει την μορφή κάμπιας, είναι μια κάποια πρόοδος. Ένας νεκρός σε τι να μεταμορφωθεί; Μια κάμπια μπορεί και να μεταμορφωθεί σε πεταλούδα. Κι αυτή η μεταμόρφωση είναι πλέον κοντά. Αυτό γιορτάζουμε σήμερα.

Γυναίκα: Και ένας φράχτης έλυσε το πρόβλημα;

Δάσκαλος: Μπορεί να ακούγεται περίεργο, αλλά από τότε δεν έχουμε προβλήματα. Δεν ξέρουμε καν τι γίνεται εκτός της πόλης. Δεν έχουμε καμία επαφή, χρόνια τώρα. Καμιά φορά ξεβράζονται κάποιοι όπως εσύ, αλλά σπάνια, όπως σου είπα.

Γυναίκα: Και κανείς δεν βρέθηκε που να θέλει να φύγει από εδώ;

Δάσκαλος: Όχι βέβαια. Γιατί να θέλει να το κάνει αυτό; Τρελός είναι;

Γυναίκα: Να έχει βαρεθεί για παράδειγμα, ή από περιέργεια.

Δάσκαλος Ούτε η περιέργεια επιτρέπεται. Άλλωστε οι περισσότεροι είναι πολύ πληγωμένοι από όσα έχουν συμβεί στο παρελθόν. Δεν θέλουν να θυμούνται

τίποτα. Αυτό τους οδήγησε, μας οδήγησε δηλαδή, να δημιουργήσουμε την Νυμφόπολις.

[Ξαφνικά οι πιστοί σωπαίνουν και σταματούν την πομπή]

Γυναίκα: Τι έγινε; Γιατί σώπασαν;

Δάσκαλος: Είναι η ώρα να κλάψουμε. Κλάψε!

Γυναίκα: Μα έτσι; Χωρίς να έχω λόγο;

Δάσκαλος: Μα φυσικά και έχεις. Πεθαίνει ο θεός κάμπια.

Γυναίκα: Μα εγώ δεν τον ήξερα, εννοώ δεν μπορώ να κλάψω έτσι τώρα.

Δάσκαλος: Φυσικά και μπορείς. Τους βλέπεις όλους εκεί στην σειρά; Θα μπεις και εσύ και θα βάψεις το πρόσωπο σου θλιμμένο. Δες τους να πάρεις ιδέες.

[Αρχίζουν και βάφουν τα πρόσωπα τους]

Γυναίκα: Αυτό είναι αρκετά διασκεδαστικό και δημιουργικό θα έλεγα.

Δάσκαλος: Σ' αρέσει;

Γυναίκα: Πολύ!

Δάσκαλος: Ήμουν σίγουρος. Σε όλους αρέσει αυτό το τελετουργικό.

Γυναίκα: Μπορώ να ζωγραφίσω ένα δάκρυ;

Δάσκαλος: Μα φυσικά! Και τώρα μπορείς να κλαίς.

Γυναίκα: Όσο δυνατά θέλω;

Δάσκαλος: Όπως θέλεις!

[Ξαφνικά σωπαίνουν και πάλι όλοι]

Γυναίκα: Τώρα τι έγινε;

Δάσκαλος: Φτάνουμε. Η πομπή κατέφθασε. Να εκεί θα γίνει το συμβούλιο. Θα μας μιλήσει ο Δήμαρχος!

ΣΚΗΝΗ 3

[Στο συμβούλιο, περιμένουν τον Δήμαρχο να βγάζει λόγο]

Γυναίκα: Μα ποιον περιμένουμε τόση ώρα, γιατί δεν ξεκινάμε;

Δάσκαλος: Μα τον Δήμαρχο φυσικά. Είναι κι ο πατέρας του θεού κάμπια.

Γυναίκα: Μα που είναι γιατί αργεί τόσο;

Δάσκαλος: Κάνε λίγη υπομονή, έτσι γίνεται σε αυτές τις περιστάσεις. Θέλει μια προετοιμασία. Είναι μεγαλειώδης η στιγμή.

[Μπαίνει μέσα ένας αγγελιοφόρος]

Γυναίκα: Ο Δήμαρχος;

Δάσκαλος: Ο αγγελιοφόρος του. Δεν τον έχουμε δει ποτέ τον Δήμαρχο από κοντά.

Αγγελιοφόρος: Αγαπητοί Νυμφοπολίτες και νυμφοπολίτισσες, ο Δήμαρχος δεν θα μπορέσει να παρευρεθεί σήμερα μαζί μας. Είναι δύσκολη μέρα γι' αυτόν και την οικογένεια του. Ζητάει την κατανόηση σας. Παρόλα αυτά, θα ήθελε κάτι να μοιραστεί μαζί σας, το οποίο και σας μεταφέρω εγώ. Σας το διαβάζω ευθύς αμέσως.

«Σήμερα είναι μια σπουδαία μέρα! Μαζευτήκαμε εδώ αναμένοντας την Μεταμόρφωση, που τόσα χρόνια προσμέναμε. Τόσα χρόνια ζούσαμε με την ελπίδα αυτής της μέρας. Θέλω να σας βλέπω χαρούμενους. Ξέρω ότι ο θάνατος του πολυαγαπημένου μου γιου και θεού φέρνει λύπη σε όλους σας. Αλλά όχι, δεν θα έπρεπε. Πρέπει να σκεφτούμε ότι αυτός ο θάνατος είναι μια

θυσία για να επέλθει επιτέλους η μεταμόρφωση μέσα σε όλους μας. Μαζί του θα μεταμορφωθούμε και εμείς. Θα απελευθερωθούμε από τα δεσμά της τωρινής μας υπόστασης, που μας καθηλώνει σε ένα επίπεδο. Θα υπερβούμε τα επίπεδα. Με τα φτερά αυτά θα φτάσουμε τα ουράνια. Αυτό να σκέφτεστε. Δεν θέλω να δω κανέναν σας να χάνει την ελπίδα του. Τώρα είμαστε πιο κοντά από ποτέ σε αυτό που προσμέναμε με χαρά.

[η γυναίκα αποκοιμιέται ενώ ο αγγελιοφόρος συνεχίζει το λόγο του σωρίς να ακούγεται]

Γυναίκα: (*ακατανόητοι ήχοι)*

Δάσκαλος: (*προς την γυναίκα)* Ξύπνα! Τι συμβαίνει;

Γυναίκα: Τι έγινε; Έβλεπα ότι γινόμουν έντομο. Γιγάντια χνουδωτά πόδια ξεφύτρωναν από την κοιλιά μου και στην πλάτη μου ρίζωναν φτερά. Το στόμα μου έπαιρνε άλλη μορφή και δεν μπορούσα πια να μιλήσω παρά μόνο να βγάλω ήχους εντόμων. Ακαταλαβίστικους. Προσπαθούσα να επικοινωνήσω με τους ανθρώπους και δεν μπορούσα. Είχα χάσει και την ανθρώπινη μορφή μου αλλά και την ανθρώπινη λαλιά μου. Οι άνθρωποι ξαφνικά φαίνονταν τεράστιοι στα μάτια μου και περίεργοι. Σαν χιλιάδες μικρά κομμάτια που ενώνονταν για να καταλάβω την ολοκληρωτική τους εικόνα. Και πέραν αυτής της δυσκολίας, οι άνθρωποι γίνονταν όλο και πιο βίαιοι απέναντι μου. Επικίνδυνοι. Ήθελαν να μου κάνουν κακό με μια μανία θεϊκή θα λέγε κανείς. Άλλοι προσπαθούσαν να με σκοτώσουν με διπλωμένες εφημερίδες, άλλοι με μυγοσκοτώστρες και άλλοι μου πέταγαν νερό. Σταγόνες νερό έμοιαζαν καταρράκτες ολόκληροι στα μάτια μου. Δεν μπορούσα να πάρω τα πόδια μου. Αυτά τα χνουδωτά πόδια μου είχαν λασπώσει και τα φτερά μου δεν ήξερα να τα χρησιμοποιώ. Ήθελα να τους πείσω ότι είμαι άνθρωπος, αλλά δεν μπορούσα. Τίποτα το ανθρώπινο δεν μου είχε απομείνει παρά μόνο η σκέψη μου. Ό,τι χειρότερο δηλαδή θα μπορούσε να μου τύχει.

Δάσκαλος: Πρέπει να σε πήρε ο ύπνος. Είσαι ταλαιπωρημένη από το σοκ που έχεις. Δεν είναι σοβαρό. Είναι και η συγκίνηση της Μεταμόρφωσης. Είναι λογικό.

Γυναίκα: Μα που το βρίσκεις το λογικό σε όλο αυτό; Αυτός ακόμα μιλάει;

Δάσκαλος: Τώρα τελειώνει.

Αγγελιοφόρος: Κλείνοντας λοιπόν αυτόν τον λόγο θα ήθελα να κλείσουμε με μια ευχή. Στη μεταμόρφωση του θεού!

Πιστοί: Αμήν!

Στην μεταμόρφωση!

Δάσκαλος: Σήκω! Έλα και εσύ!

Γυναίκα: Που; Τι;

Όλοι: Στην μεταμόρφωση!

[ο αγγελιοφόρος πάει να φύγει]

Δάσκαλος: Μια στιγμή αγαπητοί μου συμπολίτες. Ο δάσκαλος είμαι. Πριν φύγετε θα ήθελα και εγώ να σας πω δυο λόγια…παίρνω το θάρρος να μιλήσω και να ζητήσω συγνώμη από όλους. Γνωρίζω πόσο σημαντική είναι αυτή η ημέρα για όλους μας. …Θα ήθελα να ενημερώσω όλους σας ότι σήμερα πριν ξεκινήσει η πομπή βρήκα αυτήν εδώ την γυναίκα, ξεβρασμένη από την θάλασσα.

Πιστοί: Πάλι;

Πιστοί: Ωχ!

Πιστοί Κακός οιωνός!

Πιστοί: Να την διώξουμε!

Πιστοί: Να φύγει! Να φύγει!

Δάσκαλος: Αγαπητοί μου συμπολίτες κατανοώ πλήρως και τον φόβο σας αλλά και την αγωνίας σας. Κάποιοι κάνετε λόγο για κακό οιωνό. Αλλά, λέω αλλά, αν όντως είναι οιωνός γιατί να μην τον θεωρήσουμε καλό; Γιατί δεν το σκέφτεστε κι αυτό; Σκεφτείτε ότι η εμφάνιση της συμπίπτει με την μεταμόρφωση. Αυτό σκέφτηκα κι εγώ. Δεν είναι σαν τις άλλες φορές. Ας δώσουμε μια ευκαιρία.

Πιστοί: Γιατί;

Πιστοί: Όχι!

Πιστοί: Δεν ξεχνάμε!

Δάσκαλος: Ξέρω ότι έχουμε περάσει πολλά. Ειδικά με τους ακάλεστους που έρχονται εδώ. Αλλά, μπορεί να φταίει κι η ημέρα, έχω ένα προαίσθημα ότι η παρουσία της είναι σημαντική και σχετίζεται με την μεταμόρφωση. Γι' αυτό το λέω.

Αγγελιοφόρος: Θα πρέπει να το δούμε πιο σοβαρά το ζήτημα. Πρέπει να ενημερωθεί ο Δήμαρχος. Προτείνω να μείνει μαζί μας μέχρι να μας πει ο Δήμαρχος την άποψη του. Θα τον ενημερώσω ευθύς αμέσως!

[Ο Αγγελιοφόρος αποχωρεί]

Πιστοί: Μα και παλαιότερα έγινε αυτό και έπειτα τιμωρηθήκαμε.

Πιστοί: Δεν την εμπιστευόμαστε.

Δάσκαλος: Κατανοώ και τον φόβο σας και την διστακτικότητα σας. Αλλά επιμένω σήμερα είναι μια ημέρα ιδιαίτερη, δεν είναι σαν τις άλλες. Είναι μια μέρα μεγάλη για την πόλη μας. Όλα μπορούν να συμβούν. Θα μείνει υπό επιτήρηση. Ας δείξουμε καλοσύνη στο όνομα της μεγάλης αυτής ημέρας. Στο όνομα του θεού κάμπια.

Πιστοί: Στον θεό κάμπια!

Πιστοί: Στην υγεία του!

Δάσκαλος: Η καλοσύνη του είναι μεγάλη. Αυτός μας οδήγησε στην Νυμφόπολις. Αν δεν υπήρχε Αυτός, τώρα η ανυπαρξία μας θα ήταν δεδομένη. Αυτός μας δίδαξε την εμπιστοσύνη μετά από καιρούς που την είχαμε χάσει. Ας δείξουμε λοιπόν κι εμείς αυτήν την ιερή στιγμή αυτά που μας έμαθε. Σας καλώ να δούμε την άφιξη αυτής της γυναίκας σαν ένα καλό οιωνό. Αλλά ας ακούσουμε και την ίδια τι έχει να μας πει.

Γυναίκα: ε… δεν έχω να πω πολλά. Σας παρακαλώ πολύ να με δεχτείτε στην πόλη σας. Ξέρω είμαι μια άγνωστη για εσάς. Μια ξένη. Χωρίς όνομα και ταυτότητα. Κατανοώ κι εγώ τα όποια συναισθήματα δυσπιστίας έχετε. Και δυστυχώς δεν θυμάμαι να σας πω και πολλά για μένα. Αλλά θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου να σας αποδείξω ότι αξίζω την εμπιστοσύνη σας.

Δάσκαλος: Άλλωστε ένας άγραφος πίνακας όπως αυτή εδώ η γυναίκα μπορεί να γίνει ο τέλειος καμβάς για το ωραιότερο αριστούργημα. Ένας πίνακας όμως που είναι γεμάτος από παλιές ιδέες και σχήματα, δύσκολα μπορεί να σβηστεί ώστε να δώσει χώρο στο κάτι νέο, στο κάτι όμορφο που γεννιέται. Είναι μια μουτζούρα. *[μικρή παύση]*

Γυναίκα: Θα κάνω ότι μου πείτε. Θα προσπαθήσω να μην σας γίνω βάρος. Ξέρω πολλές δουλειές να κάνω. Και έχω την διάθεση να μάθω άλλες τόσες.

Πιστός: Ό,τι πει ο Δήμαρχος!

Δάσκαλος: Ωραία μέχρι τότε θα μείνει εδώ. Εις αναμονή της Απάντησης του δημάρχου μας.

Πιστοί: Τι έτσι;

Κι αν είναι επικίνδυνη;

Κινδυνεύουμε;

Δάσκαλος: Όχι δεν κινδυνεύετε!

Πιστοί: Και που το ξέρουμε εμείς;

Δάσκαλος: Καλά δεν θέλω να αισθάνεστε φόβο. Η γυναίκα θα μείνει στο κελί!

Γυναίκα: Στο κελί; Μα δεν έκανα κάτι κακό!

Δάσκαλος: Μα αυτό είναι μεγάλη τιμή!

Γυναίκα: Μα στα κελιά βάζουν τους εγκληματίες, αυτούς που έχουν διαπράξει εγκλήματα. Εγώ τι σας έκανα;

Πιστοί: Ποιους;

Πιστοί: Τους εγκληματίες;

Δάσκαλος: Μα μην ανησυχείς, τι είδους κελιά είναι αυτά που λες δεν ξέρουμε εδώ. Εδώ δεν υπάρχουν εγκληματίες. Δεν είναι τέτοιο κελί. Θα έχεις όλες τις ανέσεις. Και άλλωστε δεν θα είναι για πολύ. Για μια δοκιμαστική περίοδο θα είναι. Το κελί είναι ουσιαστικά ένα διάφανο δωμάτιο. Ό, τι κάνεις γι' αυτήν την περίοδο που θα είσαι μέσα σε αυτό, θα είναι ορατό σε όλη την πόλη. Έτσι, η πόλη θα μπορέσει να σχηματίσει μια άποψη για σένα. Μια άποψη ακριβοδίκαιη, βασιζόμενη στην διαφάνεια. Κι όχι σε εικασίες και ψεύδη.

Γυναίκα: Θα μπορώ να βγαίνω έξω δηλαδή;

Δήμαρχος: Όχι!

Γυναίκα: Τότε πια η διαφορά από το να ήμουν φυλακισμένη;

Δάσκαλος: Καμία σύγκριση. Εκεί θα είσαι γγια το καλό σου. Εκεί μέσα θα αισθάνεσαι ασφαλής. Και ό,τι θέλεις θα το έχεις. Θα στο φέρνουμε εμείς. Θα δεις θα σου αρέσει.

ΣΚΗΝΗ 4

[Πολίτες της Νυμφόπολις παρακολουθούν την ξένη γυναίκα που βρίσκεται μέσα στο κελί. Το κελί είναι διάφανο και μπορούν να δουν τι κάνει. Οι πιστοί σχολιάζουν την συμπεριφορά της.]

Πιστός1: *(με περιέργεια)* Τι γίνεται; Κάτι ενδιαφέρον;

Πιστός2: Την παρατηρώ όλο το πρωί. Πολύ περίεργη συμπεριφορά! Φαντάσου ότι με το που ξύπνησε, έπλυνε τα δόντια της.

Πιστός1: Τόσο αλλόκοτη αυτή η γυναίκα! Άκου εκεί να πλύνει τα δόντια της.

Πιστός2: Ναι, ναι, στ' ορκίζομαι! Και έριξε και νερό στο πρόσωπο της. *(μικρή παύση).*

Πιστός1: Μα είσαι σίγουρος; Είδες καλά;

Πιστος2: Την νύχτα δε…ε εκεί να δεις.

Πιστός1: Ε, τι την νύχτα;

Πιστός2: Η συμπεριφορά της ήταν ακόμα πιο περίεργη. Ζήτησε μολύβι και χαρτί και άρχισε να γράφει.

Πιστός1: Τελείως παράλογη συμπεριφορά! Πρωτάκουστο!

Πιστός2: Έγραφε, τσαλάκωνε χαρτί, πέταγε χαρτί. Έπαιρνε άλλο. Έγραφε, τσαλάκωνε, πέταγε χαρτί.

Πιστός1: Όλη την νύχτα;

Πιστός2: Σχεδόν.

Πιστός1: Τρομακτικό! *(μικρή παύση)* Μα τι έγραφε;

Πιστός2: Ποιος ξέρει.

Πιστός1: Θα είχε πολύ ενδιαφέρον να μαθαίναμε. Πάντα μου άρεσε να παρατηρώ.

Πιστός2: Τι πράγμα;

Πιστός1: Α τα πάντα. Τα ζώα, την φύση…

Πιστός2: Εγώ πάντως την βρίσκω κάπως επικίνδυνη. Δεν είναι ανθρώπινη συμπεριφορά αυτή.

Πιστός1: *(μικρή παύση)* Μετά; τι έκανε μετά;

Πιστός2: Μετά κάθισε κάτω.

Πιστός1: Κατάχαμα;

Πιστός2: Ναι! Στο πάτωμα!

Πιστός1: Για ποιο λόγο να κάνει κάτι τέτοιο;

Πιστός2: Ένας θεός ξέρει!

Πιστός1: Και τι έκανε εκεί κάτω;

Πιστός2: Απολύτως τίποτα! Το πιστεύεις;

Πιστός1: Απίστευτο!

Πιστός2: Καθόταν με τις ώρες καθιστή εκεί κάτω και κοίταγε το ταβάνι.

Πιστός1: Μα το ταβάνι; Αρχίζει και γίνεται ανησυχητική αυτή η συμπεριφορά!

Πιστός2: *(έξαφνα)* Ωπ να! Κοίτα την τώρα!

Πιστός1: Τι; Φοβάμαι να δω! *(διστακτικά αρχίζει και κοιτάει)* Μα τι κάνει εκεί; (*με απορία)*

Πιστός2: Για να μην λες. Δες με τα ίδια σου τα μάτια!

Πιστός1: Πες μου εσύ! Εγώ φοβάμαι να κοιτάξω.

Πιστός2: Πέφτει κάτω στο πάτωμα και στηρίζεται με τα χεριά της και τα πόδια της. Το σώμα της είναι πλέον ευθεία, σαν τάβλα από τραπέζι και τα χέρια και τα πόδια της είναι τα ποδάρια του τραπεζιού.

Πιστός1: Άλλο πάλι και τούτο. Τελείως αλλοπρόσαλλή! *(μικρή παύση)* Τώρα τι κάνει;

Πιστός2: Λυγίζει τους αγκώνες της χαμηλώνοντας το σώμα της προς το πάτωμα και στη συνέχεια επανέρχεται στην αρχική στάση.

Πιστός1: Και;

Πιστός2: Αυτό κάνει. Το επαναλαμβάνει. Ακριβώς το ίδιο.

Πιστός1: Δεν θα έχουμε καλά ξεμπερδέματα με αυτήν Εδώ. Εγώ φοβάμαι.

Πιστός2: Εγώ λέω να την πλησιάσουμε να δούμε καλύτερα.

Πιστός1: Αποκλείεται! Εγώ φοβάμαι.

Πιστός2: Τι φοβάσαι; Αφού είναι μέσα στο κελί.

Πιστός1: Δεν ξέρεις με αυτήν.

Πιστός2: Τι δηλαδή; Τι θα μπορούσε να κάνει;

Πιστός1: Εγώ την έχω ικανή για όλα. Άλλωστε…

Πιστός2: Τι;

Πιστός1: Ε δεν θυμάσαι τι είχε γίνει την άλλη φορά που μας απείλησαν να μας επιστρέψουν πίσω από εκεί που ήρθαμε. Εγώ δεν ξέρω καν από που ήρθα. Είμαι πλέον γέννημά θρέμμα Νυμφοπολίτης. Δεν μπορώ να ρισκάρω εγώ για μια άγνωστη.

Πιστός2: Μα τι να σημαίνουν όλα αυτά; Όλες αυτές οι ακατανόητες κινήσεις. Τώρα πάλι σηκώνεται και καθώς στέκει όρθια με ανοικτά τα πόδια της σκύβει και με τα χέρια της ακουμπάει τα πόδια της. Και επαναλαμβάνει την ίδια ακριβώς κίνηση. Μα δες!

Πιστός1: όχι να μου λείπει! Σε πιστεύω. Εγώ λέω να ρωτήσουμε τον δάσκαλο!

Πιστός2: *(σιγανά, συνωμοτικά)* Λες να έχει κάποια σχέση αυτός;

Πιστός1: Είναι περίεργο που την βρήκε, όχι;

Πιστός2: Ξεβρασμένη από τα κύματα μάλιστα!

Πιστός1: Και μάλιστα μια τέτοια μέρα! Εις αναμονή της μεταμορφώσεως!

Πιστός2: Αμήν!

ΣΚΗΝΗ 5

[Είναι νύχτα. Οι άντρες κάτοικοι της Νυμφόπολις αρχίζουν σιγα σιγα να ξεμυτίζουν από τα σπίτια τους και να προσέρχονται στο κελί. Στην αρχή είναι διστακτικοί, αλλά στην συνέχεια κάνουν μια ουρά.]

Δάσκαλος: Ακολουθήστε με! Αυτό που γίνεται τώρα είναι ιερό. Είναι για το καλό της πόλη μας. Για το καλό όλων. Το κοινό καλό. Να θυμάστε ότι η γυναίκα αυτή ήρθε για να εκπληρώσει ένα ιερό σκοπό εδώ. Να γίνει η μάνα

ενός νέου θεού. Είναι η μόνη μας ελπίδα. Και πρέπει να την αδράξουμε. Να σκέφτεστε ότι εκτελείτε έργον ιερό και πανανθρώπινο. Να μην αμφιβάλλετε ούτε λεπτό για την ιερότητα του σκοπού σας. Δεν μπορείτε να κάνετε πίσω τώρα. Μόνο μπροστά. Ακολουθήστε το παράδειγμα μου. Ακολουθήστε με!

Πιστός1: Μια στιγμή! Κι αν πάθουμε τίποτα;

Πιστός2: Δηλαδή εννοούμε είναι σίγουρα ασφαλές;

Πιστός1: Μήπως να περιμένουμε πρώτα τον Δήμαρχο;

Δάσκαλος: Μα είμαι σίγουρος ότι και ο Δήμαρχος θα χαρεί με την επιλογή μας. Άλλωστε δεν μπορούμε να τον ενοχλούμε συνέχεια για το παραμικρό. Θα ενημερωθεί και μόλις μας πει τι να κάνουμε θα το πράξουμε. Στην τελική ο δάσκαλος είμαι. Αν δεν σας μάθω εγώ κάτι τότε ποιος; Ελάτε ακολουθήστε με. Θα δείτε δεν είναι δα και τόσο δύσκολο.

[Ο Δάσκαλος μπαίνει μέσα στο κελί και βιάζει την γυναίκα μπροστά στα μάτια των πιστών. Ταυτόχρονα έξω από το κελί, οι πιστοί συζητούν παρατηρώντας τους]

Πιστός 1: Δεν ξέρω αν θα τα καταφέρω.

Πιστός2: Μην λιγοψυχάς! Είναι ιερή στιγμή.

Πιστός1: Εγώ , ένας απλός πιστός θα μπορέσω να φέρω εις πέρας ένα τέτοιο θεάρεστο έργο; Αν δεν τα καταφέρω; Αν πάθω κάτι; Αν κάτι συμβεί; Αν πει κάτι και-

Πιστός2: Σταμάτα! Μια χαρά θα τα καταφέρεις. Έχε πίστη!

Πιστός1: Το περίμενα λίγο πιο εύκολο. Φωνάζει, και εμένα οι φωνές με αποσυντονίζουν. Εγώ είμαι άτομο φιλήσυχο. Δεν μπορώ να δράσω έτσι. Δεν λειτουργώ με τις φωνές! Θέλω απόλυτη ηρεμία για να λειτουργήσω. Νεκρική σιγή. Διαφορετικά…

Πιστός2: Διαφορετικά τι;

Πιστός1: Ξέρεις-

Πιστός2: Μα δεν κάνεις κάτι κακό. Και στην τελική τι περίμενες, πρόκειται για θεάρεστο έργο, για έναν μεγαλειώδες σκοπό που έχουμε να εκτελέσουμε. Δεν μπορεί να είναι εύκολο. Έχει μια δυσκολία. Έτσι γίνεται με τον σκοπό που έχουμε να εκπληρώσουμε στην ζωή. Πρέπει να κοπιάσουμε και λίγο.

Πιστός1: Δεν λέω αυτό, αλλά ξέρεις.

Πιστός2: Πολύ το σκέφτεσαι. Κάντο απλά.

Πιστός1: Εύκολο το 'χεις;

Πιστός2: Να σκέφτεσαι κάτι άλλο.

Πιστός1: Σαν τι δηλαδή;

Πιστός2: Σκέψου κάτι απλό για να μην σκέφτεσαι πόσο μεγάλο είναι αυτό που καλείσαι να κάνεις.

Πιστός1: Βοήθησε με λίγο.

Πιστός2: Σκέψου ότι τρως ένα μήλο για παράδειγμα

Πιστός1: Αυτό ειδικά δεν πρόκειται να δουλέψει με μένα. Έχω αλλεργία στα μήλα. Κάθε φορά που έβαζα αυτόν τον καρπό στο στόμα μου γέμιζε το σώμα μου κόκκινες βούλες. Για να μην σου το άλλο, το χειρότερο. Βούλωνε η μύτη μου και δεν μπορούσα να πάρω ανάσα. Φρικτό! Νόμιζα ότι θα πεθάνω.

Πιστός2: Καλά καλά τότε ένα άλλο φρούτο. Ένα σύκο για παράδειγμα.

Πιστός1: Όχι, όχι δεν θα δουλέψει έτσι.

Πιστός2: Δεν έχεις άδικο και εγώ προτιμάω τα σάπια σώματα. Με ικανοποιούν περισσότερο. Τέλος πάντων, σκέψου τότε ότι είναι η γυναίκα σου.

Πιστός1: Αυτό ίσως βοηθήσει λίγο.

Πιστός2: Στην τελική όλα μια ιδέα είναι. Μια συνήθεια κατόπιν. Μην ανησυχείς, μια χαρά θα τα καταφέρεις. Θα σε στηρίζω κι εγώ από εδώ.

Πιστός1: Είναι και το άλλο.

Πιστός2: Ε ποιο;

Πιστός1: Αυτό που με κρατάει είναι ότι ο κανόνας της Νυμφόπολις λέει ότι δεν επιτρέπονται οι σεξουαλικές επαφές. Και μπερδεύομαι, δεν θέλω να έχω μπερδέματα με τον Δήμαρχο μετά.

Πιστός2: Μα αυτό δεν είναι σεξουαλική επαφή. Είναι …είναι μια πράξη αγάπης, μια πράξη θυσίας. Μια πράξη ιερή! Ένας σκοπός. Ο σκοπός της ζωής μας. Και στην τελική είναι ένα μάθημα του δασκάλου μας. Δεν θα σου επιρρίψει κανένας ευθύνες.

Πιστός1: Μη μου το θυμίζεις κι αυτό. Ειδικά όταν σκέφτομαι αυτό, δηλαδή το πόσο μεγαλειώδες είναι και ότι πρόκειται για τον σκοπό που έχουμε να εκπληρώσουμε ως άνθρωποι, ε αυτό με ακινητοποιεί ακόμα περισσότερο.

[Ο Δάσκαλος τέλειωσε κι αποχωρεί από το κελί]

Πίστος1: Τέλειωσε κιόλας;

Πιστός2: Είδες που στα έλεγα! Δεν είναι τίποτα.

Πίστος1: Πολύ γρήγορα τέλειωσε. Δεν προετοιμάστηκα καλά.

Πιστός2: Τι ήθελες εσύ δηλαδή;

Πιστός1: Ε ένα εύλογο χρονικό διάστημα να προετοιμαστώ, να το δεχτώ μέσα μου, να το χωνέψω.

Πιστός2: Δεν πας καλά!

Πιστός1: Η σειρά σου!

Πιστός2: Δικιά σου είναι!

Πιστός1: Σου παραχωρώ την δικιά μου θέση. Σε παρακαλώ!

Πιστός2: Εντάξει…πάω. Μετά όμως είσαι εσύ. Δεν θα την γλυτώσεις. Κοίτα να μαθαίνεις!

Πιστός1: Καλή τύχη!

[Ο Πιστός2 μπαίνει κι αυτός με την σειρά του στο κελί και βιάζει την γυναίκα. Ακολουθούν και οι υπόλοιποι μέχρι που σκοτεινιάζει.]

ΣΚΗΝΗ 6

[Ο Δάσκαλος επισκέπτεται το πρωί της επόμενης μέρα την γυναίκα στο κελί]

Δάσκαλος: Καλημέρα! Σήμερα έχω έρθει με όρεξη να εκτελέσω το έργο μου. Θα αφιερωθώ στην εκπαίδευση σου. …Σε βλέπω σκεπτική. Δεν χρειάζεται. Θα δεις ότι η ώρα της εκπαίδευσης θα είναι η αγαπημένη σου.

Γυναίκα: Κι αν δεν θέλω;

Δάσκαλος: Πως σου ‘ρθε κάτι τέτοιο. Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση. Όλοι περνάνε από εκπαίδευση. Δεν θες να μορφωθείς; Σκέψου ότι στην χώρα σου το πιο πιθανό ήταν να μην είχες αυτήν την δυνατότητα. Σκοπός του ανθρώπου είναι να μορφωθεί.

Γυναίκα: Μα δεν ξέρω καν από που ήρθα.

Δάσκαλος: Από όπου και να ήρθες καλύτερα από εδώ δεν θα βρεις! Και στην τελική, όπου και να θες να πας, με τι εφόδια θα πας; Εδώ δεν ξέρεις καν το όνομα σου. Και θες και ταξίδια.

Γυναίκα: Και τι θα πρέπει να μάθω;

Δάσκαλος: Καταρχάς θα μάθεις για την Νυμφόπολις. Η Νυμφόπολις είναι μια ήσυχη πόλη. Το όνομα της το πήρε προς τιμήν του θεού κάμπια. Προηγουμένως είχε άλλα ονόματα. Άλλαζαν κατά καιρούς. Δεν έχει οδούς. Όλοι γνωρίζονται καλά μεταξύ τους και ο καθένας μας ξέρει που θα βρει τον άλλο. Οι πολίτες της καταναλώνουν μόνον όσα μπορούν να παράγουν οι ίδιοι. Συχνά τελούνται τελετές για τον θεό κάμπια. Η πίστη στον θεό μας έχει βοηθήσει από πολλά δεινά. Θεού θέλοντος-

Γυναίκα: *(διακόπτοντας τον)* Ήσουν κι εσύ ένας από εμάς ε;

Δάσκαλος: *(συνεχίζοντας για την Νυμφόπολις)* Είναι μια παραθαλάσσια πόλη. Από την μία πλευρά. Από την άλλη πλευρά ο δρόμος οδηγεί σε μια εγκαταλειμμένη περιοχή, ένα παλαιό εργοστάσιο. Μια βιομηχανική περιοχή περιφραγμένη πλέον όλη με έναν φράχτη. Δεν πατάμε εκεί γιατί έχει θαμμένες χειροβομβίδες.

Γυναίκα: Ήσουν σίγουρα κι εσύ ένας από μας που ξεβραστήκαμε. Γιατί δεν μου λες περισσότερα γι' αυτούς εδώ. Τι άνθρωποι είναι εδώ. Εσύ;

Δάσκαλος: Τι άλλο; Α ναι! Στην Νυμφόπολις δεν επιτρέπονται οι σεξουαλικές επαφές. Δεν γεννιούνται παιδιά, οπότε δεν θα είχε νόημα να καταναλώνουμε ενέργεια σε τέτοιες πράξεις. Όσο θα ζεις εδώ θα καταλάβεις ότι όλες μας οι πράξεις θα πρέπει να γίνονται και να υποκινούνται από ένα βαθύτερο και μεγαλύτερο νόημα. Δεν επιτρέπεται να φύγεις αν δεν ξεχρεώσεις τις υποχρεώσεις σου…τι άλλο;

Γυναίκα: Μπορεί να μην θυμάμαι, αλλά είμαι σίγουρη ότι έχω έρθει εδώ για ένα πολύ ιερό σκοπό. Ένα μεγαλειώδες σκοπό, το οποίο πρέπει να με βοηθήσεις να θυμηθώ.

Δάσκαλος: Μα φυσικά! Για την μεταμόρφωση του θεού κάμπια. Για τηνγση και δημιουργία ενός θεού.

Γυναίκα: Μα αν ήταν γι' αυτό δεν θα είχε ήδη μεταμορφωθεί;

Δάσκαλος: Αυτό είναι κάπως περίεργο ομολογουμένως, αλλά μια μεταμόρφωση δεν είναι και κάτι εύκολο. Δεν συμβαίνει από την μία στιγμή στην άλλη. Σκέψου μια μεγάλη ιδέα σαν ένα έμβρυο που βρίσκεται στην μήτρα της μάνα του. Θέλει χρόνο μέχρι να βγει στο φως.

Γυναίκα: Εσένα δηλαδή δεν σου κάνει εντύπωση ότι τόσο καιρό τίποτα δεν συμβαίνει στον θεό κάμπια; Κι από την άλλη, είναι και το άλλο;

Δάσκαλος: Ποιο;

Γυναίκα: Το ότι με βρήκες εσύ κι όχι κάποιος άλλος δεν το θεωρείς εσύ σημάδι; Μπορεί να ήρθα για σένα κι όχι για τον θεό κάμπια.

Δάσκαλος: Για μένα ε;

Γυναίκα: Γι' αυτό σου λέω, πρέπει να με βοηθήσεις να θυμηθώ τον σκοπό για τον οποίο ήρθα.

Δάσκαλος: Αυτό δεν είναι παράλογο. Έχει μια λογική.

Γυναίκα: Σε αντίθεση με οτιδήποτε άλλο σε αυτήν την πόλη, που είναι λες και έχω μεταφερθεί σε μια εποχή άλογη, καμία πράξη δεν έχει νόημα. Σε οδηγεί στην τρέλα.

Δάσκαλος: Δώσε εσύ νόημα.

Γυναίκα: Γιατί εγώ;

Δάσκαλος: Μα γιατί εσύ βρέθηκες εδώ! Όχι αυτοί σε σένα. Έτσι είναι το δίκαιο.

Γυναίκα: Για παράδειγμα γιατί έχει χειροβομβίδες στην άκρη της πόλης, ποιος τις έβαλε;

Δάσκαλος: Κανείς δεν ξέρει.

Γυναίκα: Και δεν έχετε προσπαθήσει να τις βγάλετε;

Δάσκαλος: Για ποιο λόγο; Για να είναι εκεί κάποιο λόγο θα εξυπηρετούν. Ο θεός τις θέλει εκεί. Ποιοι είμαστε εμείς να τις βγάλουμε;

Γυναίκα: Μα αυτές μπορεί να γίνουν πολύ επικίνδυνες.

Δάσκαλος: Μόνο αν κάποιος θελήσει να φύγει από την Νυμφόπολις, το οποίο από μόνο του είναι σκέτη αυτοκτονία όπως είπες και εσύ.

Γυναίκα: Δηλαδή δεν έχει επιχειρήσει κανείς να περάσει τον φράχτη;

Δάσκαλος: Παλιά, πολύ παλιά.

Γυναίκα: Κι αν τα κατάφεραν;

Δάσκαλος: όχι, δεν νομίζω. Ακούσαμε τον θάνατο της.

Γυναίκα: Μα πώς;

Δάσκαλος: Ακούσαμε τις χειροβομβίδες, τα όπλα, τις κραυγές τους. Ήταν κραυγές θανάτου.

Γυναίκα: Και καλά κανείς σας δεν ρώτησε τι απέγιναν; Δεν ενδιαφέρθηκε να δει τι τους έχει συμβεί;

Δάσκαλος: Ο καθένας είναι άξιος της μοίρας του. Άλλωστε βρίσκονταν εκτός Νυμφόπολις. Εκτός της δικαιοδοσίας μας. *(μικρή παύση)* Τώρα θα φύγω! Μην ξεχνάς ότι μας κοιτάνε. Δεν τους ξεφεύγει τίποτα. Θα σου αφήσω το βιβλίο της πόλης. Διάβασε το. Θα βοηθήσει να αποστηθίσεις κάποια πράγματα και να τα λες να σε ακούνε οι πιστοί. Έτσι θα σε συμπαθήσουν. Κάτι μου λέει ότι σήμερα θα επέλθει η μεταμόρφωση.

[Ο δάσκαλος πάει να φύγει]

Γυναίκα: Μια στιγμή! Μπορείς να έρχεσαι με πρόσχημα να με μάθεις την ιστορία σας και παράλληλα να με βοηθήσεις να θυμηθώ. Μόνο εσύ μπορείς να με βοηθήσεις να θυμηθώ τον σκοπό για τον οποίο ήρθα εδώ.

Δάσκαλος: Γιατί επιμένεις τόσο πολύ σε αυτό, πραγματικά δεν μπορώ να καταλάβω.

Γυναίκα: Μα πως γιατί; Δεν ξέρω ποια είμαι. Για ποιο λόγο υπάρχω εδώ, για ποιο λόγο ήρθα…

Δάσκαλος: Θα σε κάνει ευτυχισμένη αυτό;

Γυναίκα: Όχι;

Δάσκαλος: Μα φυσικά και όχι. Αλλά αφού επιμένεις θα προσπαθήσω.

ΣΚΗΝΗ 7

[Στο μεταξύ οι πιστοί αναρωτιούνται για τον σκοπό που έχει έρθει η γυναίκα]

Πιστός1: Λες να έχει έρθει για μας δηλαδή;

Πιστός2: Γιατί όχι; Για τον θεό δεν βλέπω να έχει έρθει, αν ήταν γι' αυτόν θα είχε ήδη μεταμορφωθεί. Αυτός από κάμπια έχει γίνει μούμια.

Πιστός1: Αν έχει έρθει για μας, τι να μας θέλει;

Πιστός2: Ίσως θέλει την σύμπραξη μας για να κάνει κάτι. Κάτι σπουδαίο.

Πιστός1: Και γιατί δεν μας το λέει τότε από μόνη της.

Πιστός2: Μην είσαι χαζός. Έτσι, γεια σας ήρθα ελάτε να εκπληρώσετε αυτόν το σκοπό, θα έλεγε; Δεν γίνονται έτσι αυτά τα πράγματα. Πρέπει εμείς να το καταλάβουμε πρώτα.

Πιστός1: Μα από μόνοι μας;

Πιστός2: Έτσι γίνονται αυτά τα πράγματα.

Πιστός1: Κι αν ο σκοπός που είναι να εκπληρώσουμε και μας χρειάζεται αυτή είναι κακός;

Πιστός2: Δηλαδή τι;

Πιστός1: Να κλέψουμε για παράδειγμα, ή ακόμα χειρότερα να σκοτώσουμε.

Πιστός2: Αν ήταν τόσο απλό δεν θα ήμασταν τώρα σε αυτήν την θέση. Θα μας το λέγε εξ' αρχής.

Πιστός1: Κι αν την έστειλε ο Δήμαρχος; Και είναι ένα κόλπο.

Πιστός2: Μα τι είναι αυτά που λες τώρα;

Πιστός1: Για τότε που αθετήσαμε τον λόγο του και…κάναμε ότι κάναμε με τις γυναίκες μας.

Πιστός2: Σιγά το λες και το ξαναλές.

Πιστός1: Ε πώς, οι κανόνες είναι κανόνες.

Πιστός2: Και που το έμαθε αυτός μου λες; Εκτός αν εσύ πήγες και του το ξεφούρνισες. Τότε θα πω ότι είσαι ένας τρελός, ένας φαντασιόπληκτος.

Πιστός1: Α έτσι ε, θα βγάλεις λοιπόν την ουρά σου απ' έξω; Εσύ μου είπες να το κάνουμε.

Πιστός2: Ε και εσύ δηλαδή ότι σου πούνε κάνεις;

Πιστός1: Εγώ θα πω ότι εσύ μου το είπες, κι ας μας πάρει η μπάλα μαζί.

Πιστός2: Τέτοιος είσαι.

Πιστός1: Θα φανερωθεί ποιος είναι ο τίμιος και ποιος όχι, γιατί εγώ ποτέ δεν αθέτησα κανένα κανόνα. Το ξέρουν όλοι εδώ πόσο νομοταγής είμαι. Ενώ για τον χαρακτήρα σου, ου και ολίγοι έχουν να πουν.

Πιστός2: Και τότε τι έχεις κολλήσει πάνω μου σαν βδέλλα;

Πιστός1: Αυτό ήταν! Από εδώ και εμπρός θα χωρίσουν οι δρόμοι μας.

Πιστός2: Άντε να σε δω, ε άντε τι κάθεσαι, φύγε λοιπόν αν σου βαστάει.

Πιστος1: Φεύγω. Άλλωστε μπορεί η γυναίκα να έχει έρθει για μένα κι όχι για σένα. Και τόσο καιρό που δεν αποκαλύπτει τον σκοπό της να είναι επειδή είσαι συνέχεια δίπλα μου.

Πιστός2: Μάλιστα, μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι εσύ.

Πιστός1: Γιατί κύριε δεν είμαι εγώ άξιος να έχω έναν σκοπό σε αυτήν την ζωή. Θα πρέπει δηλαδή να το μοιράζομαι μαζί σου;

ΣΚΗΝΗ 8

[Κι ενώ την νύχτα και πάλι οι πιστοί επισκέπτονται και βιάζουν την γυναίκα μέσα στο διάφανο κελί, το επόμενο πρωινό έρχεται και πάλι ο δάσκαλος, ο οποίος προσπαθεί να την βοηθήσει να θυμηθεί]

Δάσκαλος: Λοιπόν πρέπει να ξεκινήσουμε από τα πολύ αρχικά. Τι θυμάσαι για την μητέρα σου;

Γυναίκα: Δεν θυμάμαι.

Δάσκαλος: Για τον πατέρα σου;

Γυναίκα: Δεν θυμάμαι καν.

Δάσκαλος: Έχεις αδέλφια;

Γυναίκα: Δεν ξέρω.

Δάσκαλος: Θυμάσαι έστω κάτι, οτιδήποτε.

Γυναίκα: Θυμάμαι ότι η Τρίπολη είναι η πρωτεύουσα της Λιβύης.

Δάσκαλος: Είσαι από την Λιβύη;

Γυναίκα: Όχι! Δεν νομίζω. Απλά κάπου το άκουσα.

Δάσκαλος: Θυμάσαι γιατί έφυγες από εκεί που ήσουν;

Γυναίκα: Θυμάμαι μόνο τους νεκρούς.

Δάσκαλος: Θυμάσαι αν τους σκότωσες εσύ;

Γυναίκα: Όχι, όχι εγώ.

Δάσκαλος: Αν όχι εσύ, τότε ποιος;

Γυναίκα: Δεν μπορώ να θυμηθώ.

Δάσκαλος: Έφυγες μόνη;

Γυναίκα: Ήταν και άλλοι.

Δάσκαλος: Ποιοι ήταν αυτοί;

Γυναίκα: Δεν ξέρω.

Δάσκαλος: Δεν έχει νόημα!

Γυναίκα: Αν προσπαθήσουμε κι άλλο; Μην τα παρατήσουμε τόσο γρήγορα. Σε παρακαλώ.

Δάσκαλος: Μα δεν θυμάσαι τίποτα.

Γυναίκα: Αν βρούμε ένα τρόπο να-

Δάσκαλος: Δυστυχώς δεν γίνεται κάτι.

Γυναίκα: Ίσως αν με την συζήτηση σιγα σιγα ανοίγοντας άλλα θέματα, έτσι μου έρθουν κι άλλες πληροφορίες. Για παράδειγμα τι γίνεται μακριά από εδώ. Ίσως κάτι να μου λέει αν ακούσω ιστορίες για άλλες χώρες. Ίσως κάποια από αυτές να είναι η δική μου.

Δάσκαλος: Μα δεν ασχολείται κανείς με άλλες χώρες εδώ.

Γυναίκα: Δηλαδή δεν ξέρετε τι συμβαίνει εκτός της Νυμφόπολις;

Δάσκαλος: Όχι.

Γυναίκα: Και δεν θελήσατε ποτέ να μάθετε, δεν είχατε την περιέργεια;

Δάσκαλος: Η περιέργεια σκότωσε την γάτα. Άλλωστε έχουμε κι εδώ πολλά να ασχοληθούμε. Η επικείμενη μεταμόρφωση του θεού κάμπια δεν σου αφήνει και πολύ χρόνο να ασχοληθείς και με άλλα θέματα.

Γυναίκα: Τότε ίσως αν μου έλεγες εσύ την δική σου ιστορία.

Δάσκαλος: Δεν καταλαβαίνω με ποιον τρόπο αυτό θα βοηθούσε στο να θυμηθείς εσύ την δική σου ιστορία.

Γυναίκα: Ποτέ δεν ξέρεις. Ας προσπαθήσουμε. Πες μου κάτι για σένα.

Δάσκαλος: Σαν τι;

Γυναίκα: Πες μου για την παιδική σου ηλικία.

Δάσκαλος: Δεν θυμάμαι πολλά, έχουν περάσει χρόνια.

Γυναίκα: Εδώ τα πέρασες;

Δάσκαλος: Θυμάμαι έναν ποδοσφαιρικό αγώνα. Θυμάμαι την στιγμή που μας χώριζαν σε ομάδες. *Εσύ, εσύ και εσύ στην δική μας πλευρά* έλεγαν και *αυτός, εκείνος και ο άλλος στην δική σας*. Έτσι έφτασα εδώ. Με έστειλαν εδώ, από αυτήν την πλευρά. Δεν καταλάβαινα πολλά. Μικρό παιδί ήμουν. Νόμιζα θα παίξουμε ποδόσφαιρο. Έτσι έμοιαζε η μοιρασιά. Όταν όμως τέλειωσε η μοιρασιά, με έσπρωξαν μαζί με την ομάδα μου εδώ, σε αυτό εδώ το μέρος. Φώναζα γιατί με χώρισαν από τους δικούς μου. Δεν τους ένοιαζε…Τελικά η μοιρασιά δεν ήταν για να παίξουμε ποδόσφαιρο, αλλά για να δούνε που θα μας τοποθετήσουν. Δεν ξανάπαιξα ποδόσφαιρο.

Γυναίκα: Μα ποιοι ήταν αυτοί;

Δάσκαλος: Τι σημασία έχει;

Γυναίκα: Ε πως! Κι ο Δήμαρχος σας δεν έκανε κάτι;

Δάσκαλος: Δεν υπάρχει Δήμαρχος. Ποτέ δεν υπήρξε. Ή τουλάχιστον πότε δεν εμφανίστηκε σε εμάς.

ΣΚΗΝΗ 9

[Ο Αγγελιοφόρος καταφθάνει την επόμενη μέρα για να κάνει μια ανακοίνωση]

Αγγελιοφόρος: Αγαπητοί Νυμφοπολίτες και Νυμφοπολίτισσες ήρθα εκτάκτως απόψε εδώ για να σας κάνω μια πολύ σημαντική ανακοίνωση που θα σας χαροποιήσει ιδιαιτέρως. Εκ μέρους του Δημάρχου ήρθα να σας ανακοινώσω ότι από σήμερα η μετάβαση σας σε άλλη περιοχή εκτός της Νυμφόπολις είναι εφικτή. Μπορείτε να φύγετε ελεύθερα από την Νυμφόπολις. Όποιος το επιθυμεί θα μπορέσει σήμερα να μεταβεί εκτός του φράχτη.

[Ο Αγγελιοφόρος αποχωρεί]

ΣΚΗΝΗ 10

[Οι πιστοί και ο δάσκαλος μαζεύονται στην πλατεία γιατί η Γυναίκα θέλει να τους ανακοινώσει κάτι σημαντικό]

Γυναίκα: Σας κάλεσα γιατί θυμήθηκα επιτέλους γιατί ήρθα εδώ. Και ήθελα να το μοιραστώ μαζί σας πριν αφήσουμε όλοι αυτήν εδώ την πόλη που τόσο μας βασάνισε.

Δάσκαλος: Για την μεταμόρφωση του θεού κάμπια δεν ήρθες;

Γυναίκα: Όχι, όχι, δεν ήξερα καν για την ύπαρξη του.

Πιστός2: Για μας μήπως;

Γυναίκα: Όχι, όχι, δυστυχώς ούτε για την δική σας ύπαρξη ήξερα.

Πιστός1: Ο δήμαρχος; Μήπως σας έστειλε ο δήμαρχος;

Γυναίκα: Μα ποιος δήμαρχος. Σας ορκίζομαι δεν τον ξέρω και δεν τον έχω δει και ποτέ.

Δάσκαλος: Για μένα ίσως, γι' αυτό και σε βρήκα εγώ, έτσι δεν είναι;

Γυναίκα: Δυστυχώς όχι. Συγνώμη!

Δάσκαλος: Μα εσύ η ίδια είχες αναφέρει ότι δεν ήταν τυχαίο.

Γυναίκα: Συγνώμη, δεν το ήθελα. Έτσι πίστευα. Δεν ήρθα όμως για κανέναν σας. Στην πραγματικότητα δεν ήθελα καν να έρθω εδώ. Λάθος ήταν. Για αλλού πήγαινα.

Δάσκαλος: Για που δηλαδή;

Γυναίκα: Σε μια άλλη χώρα, μακριά από εδώ. Εκεί με περιμένουν.

Δάσκαλος: Ποιοι;

Γυναίκα: Έχω συγγενείς. Εκεί βρίσκονται οι θείοι μου. Οι γονείς μου με έστειλαν να τους βρω. Στην χώρα μου, από όπου και ήρθα τα πράγματα ξαφνικά άλλαξαν. Στην αρχή όλα ήταν όμορφα. Είχαμε μαγαζί με υφάσματα. Σε κεντρικό σημείο της αγοράς. Ξαφνικά μια βόμβα έσκασε, λίγα μέτρα μακριά από το μαγαζί μας. Κι έπειτα ακολούθησε άλλη, κι άλλη κι άλλη. Παντού αίματα και σκόρπια μέλη. Ανθρώπινα μέλη. Η κατάσταση όλο και χειροτέρευε. Δεν μπορούσαμε να βγούμε εκτός σπιτιού. Από την μία ήταν οι βομβιστές, από την άλλη οι βόμβες που έπεφταν από ψηλά, και οι διάφορες ομάδες. Από παντού μέτωπα. Δεν μπορούσες να εμπιστευτείς κανέναν. Ώσπου άρχισαν και οι επιδρομές στα σπίτια. Ένα βράδυ μπούκαραν μέσα στο σπίτι μας. Μας χτύπησαν και …μας βίασαν. Δυστυχώς επιζήσαμε. Καλύτερα να είχαμε πεθάνει. Οι δικοί μου είναι ηλικιωμένοι, δεν μπορούσαν να κάνουν αυτό το ταξίδι. Μου έδωσαν κάτι λίγα χρήματα που είχαν και μου είπαν να φύγω, να πάω να βρω τους θείους μου. Περπάταγα για μέρες. Με κίνδυνο να με δουν και να με σκοτώσουν σε διάφορα checkpoints. Δεν είχα ελπίδα. Κάποια στιγμή είδα ένα καραβάνι ανθρώπων. Μπήκα, χώθηκα ανάμεσα τους και μαζί τους περάσαμε τα σύνορα. Κάποιοι δεν τα κατάφεραν, έπεσαν από τις σφαίρες των συνοροφυλάκων. Έπειτα συναντήσαμε κάτι ανθρώπους, εκεί δώσαμε όσα χρήματα είχαμε. Εγώ δεν είχα πολλά…έπρεπε να τους ξεπληρώσω με διάφορες εργασίες. Μια μέρα μας μετέφεραν σε μια όχθη. Μας έβαλαν με το ζόρι σε μια φουσκωτή βάρκα. Μια σταλιά βάρκα. Βούλιαζε μόνο που είχαμε μπει μέσα. Ο ένας πάνω στον άλλο. Αλλά δεν μας άφηναν να βγούμε. Μας μετέφεραν στα ανοιχτά. Εκεί συναντήσαμε κάτι μεγαλύτερα πλοία. Αμέσως ζητήσαμε βοήθεια, αλλά αντ' αυτού έβγαλαν ξαφνικά μάνικες και άρχισαν να μας ρίχνουν νερά. Η βάρκα μεταφερόταν μια από εδώ μια από εκεί. Φωνάζαμε από φόβο. Η βάρκα άρχιζε να βουλιάζει…Και έπειτα βρέθηκα εδώ. Τώρα όμως μπορώ να φύγω επιτέλους από αυτό εδώ το μέρος. Δεν θέλω να μείνω εδώ ούτε λεπτό.

Δάσκαλος: Μα δεν σου αρέσει εδώ; Μήπως αν άλλαζε ο σκοπός σου;

Γυναίκα: Δεν είναι αυτό. Δεν είναι ότι δεν μου αρέσει.

Δάσκαλος: Ε τότε; Γιατί δεν μένεις εδώ και να αποκτήσεις έναν άλλο σκοπό, εμάς για παράδειγμα. Να πούμε ότι ήρθες να βρεις εμάς. Ποιος θα το μάθει άλλωστε;

Γυναίκα: Μα δεν θα είναι η αλήθεια. Δεν έχω κάτι να κάνω εδώ. Δεν ήταν ο αρχικός μου σκοπός να έρθω εδώ. Ποτέ δεν ήταν.

Δάσκαλος: Μα αν άλλαζες τον σκοπό σου; Και εμείς δεν θα το πούμε πουθενά.

Γυναίκα: Όχι δυστυχώς μην επιμένετε δεν γίνεται. Δεν με κρατάει τίποτα εδώ.

Δάσκαλος: Δηλαδή θα φύγεις;

Γυναίκα: Ότι κι αν γίνει θα φύγω, ακόμα κι αν χρειαστεί να ξαναμπώ σε αυτήν την βάρκα, ακόμα κι αν χρειαστεί να πατήσω νάρκες. Αλλά δεν χρειάζεται, έτσι δεν είπε ο αγγελιοφόρος;

Δάσκαλος: Πότε δεν χρειαζόταν.

Γυναίκα: Μα πριν υπήρχε ο φράχτης;

Δάσκαλος: Εμείς τον είχαμε φτιάξει. Δεν ήταν τίποτα της προκοπής. Κι ένα μικρό παιδί μπορούσε να τον περάσει με ευκολία.

Γυναίκα: Και οι νάρκες;

Δάσκαλος: Ούτε νάρκες υπήρχαν.

Γυναίκα: όλα ήταν ψέματα δηλαδή; Για να με υποχρεώσετε να μείνω εδώ.

Δάσκαλος: Αν ήθελες να φύγεις γιατί δεν δοκίμασες να δεις από κοντά ότι δεν υπάρχει φράχτης; Ούτε νάρκες. Θα μπορούσες.

Γυναίκα: Μα ήμουν μέσα σε ένα κελί.

Δάσκαλος: Που δεν ήταν φυλακή όμως. Οποιαδήποτε στιγμή αν ήθελες μπορούσες να ανοίξεις την πόρτα και να φύγεις. Δεν ήσουν κλειδωμένη. Αλλά ούτε αυτό έκανες.

Γυναίκα: Όλα αυτά με κάνουν να μισώ αυτόν τον τόπο ακόμα περισσότερο και να θέλω να φύγω όσο πιο μακριά του γίνεται.

Δάσκαλος: Είναι οριστικό δηλαδή; Δεν μπορεί κάποιος να σου αλλάξει την γνώμη;

Γυναίκα: Όχι, μην επιμένετε, έχω έναν σκοπό, μα αυτός δεν είστε εσείς.

Δάσκαλος: Μα τόσοι άνθρωποι σου λέμε ότι σε υποδεχτήκαμε με τιμές για να εκπληρώσεις έναν σκοπό που μας αφορά, καθόμαστε εδώ απέναντι σου και σε κοιτάμε και περιμένουμε μια σου λέξη μόνο…αυτό δεν σε συγκινεί;

Γυναίκα: Δυστυχώς όχι. Και στην τελική δεν μπορείτε να με εμποδίσετε από το σκοπό μου.

Δάσκαλος: Δηλαδή το ότι ήρθες εδώ, δεν μπορεί να ήταν κι αυτό ένας σκοπός, πως το απορρίπτεις με τέτοια σιγουριά.

Γυναίκα: Ήταν απλά ένα λάθος.

Δάσκαλος: Μα-

Γυναίκα: Μην επιμένετε. Είναι για το μόνο που είμαι σίγουρη.

Δάσκαλος: Είσαι σίγουρη ότι δεν έφευγες τόσο καιρό επειδή όπως λες δεν το είχες καταλάβει ότι μπορούσες ή για κάποιον άλλο λόγο;

Γυναίκα: Όταν το είπε ο Αγγελιοφόρος το έμαθα ότι ήταν εφικτό.

Δάσκαλος: Μα δεν μπορεί. Ακόμα κι όταν μπαίναμε στο κελί, έβλεπες ότι δεν έκλεινε κανείς την πόρτα. Μπορούσες να βγεις. Ακόμα κι όταν μαζευόμασταν στην πλατεία, όπως τώρα μπορούσες να δεις ότι δεν υπήρχε ουσιαστικός

φράχτης. Ότι ήταν ένα ψεύτικο εφέ. Μην μου πεις ότι όλα αυτά δεν τα είχες παρατηρήσει και ότι περίμενες απλά έναν αγγελιοφόρο να στα πει.

Γυναίκα: Φοβόμουν.

Δάσκαλος: Δεν το ήθελες αρκετά να φύγεις. Όπως κανείς μας. Δες μας όλους. Πλέον έχουμε το ελεύθερο να φύγουμε. Βλέπεις κανέναν να φεύγει; Και ξέρεις γιατί; Γιατί ο κόσμος εκεί έξω δεν είναι έτοιμος για εμάς. Δεν μπορεί να μας δεχτεί ισότιμα. Εδώ τουλάχιστον θα έχεις μια ψευδαίσθηση ότι προσπαθείς να αλλάξεις τα πράγματα, ότι αγωνίζεσαι, ότι έχεις μια ελπίδα να πιστεύεις. Εκεί έξω δεν θα το έχεις ούτε αυτό.

Γυναίκα: Μπορεί να γοητεύτηκα λίγο από την Νυμφόπολις, αλλά για μένα η σκλαβιά δεν έχει χαρές, αδιάφορο το πόσο ωραία μπορεί να μεταμφιεστεί.

Δάσκαλος: Καταλαβαίνω. Έχω δει κι άλλους ανθρώπους σαν εσένα. Άνθρωποι που παρά το πέρασμα του χρόνου και τα λάθη τους διατηρούν την αγάπη τους για την ελευθερία. Παραμένουν όμως αναποτελεσματικοί γιατί όσο πολυάριθμοι κι αν είναι παραμένουν απομονωμένοι, δεν γνωρίζονται μεταξύ τους. Μόνοι, εγκλωβισμένοι στις φιλοδοξίες τους. Θα μπορούσες να μείνεις εδώ και να γίνεις εσύ πλέον θεός.

Γυναίκα: Και θα το δέχονταν αυτό οι πιστοί;

Δάσκαλος: Με μεγάλη προθυμία κυρία μου.

Γυναίκα: Ήρθε η ώρα να φύγω. *[Η γυναίκα αποχωρεί]*

ΣΚΗΝΗ 11

Πιστός1: Τελικά ούτε για τον θεό κάμπια ήρθε ούτε για μας.

Πιστός2: Ούτε απεσταλμένη του δημάρχου που φοβόσουν ήταν.

Πιστός1: Μας έμεινε και αμανάτι ένας θεός κάμπια που δεν λέει να μεταμορφωθεί.

Πιστός2: Και το χειρότερο; Άντε τώρα να βρούμε άλλον σκοπό να εκπληρώσουμε.

Πιστός1: Άντε τώρα να περιμένεις να ξεβραστεί κανα άλλος. Και πάλι από την αρχή.

Πιστός2: Μην απελπίζεσαι, μπορεί να συμβεί πάλι σύντομα.

Πιστός1: Ας ελπίσουμε.

Πιστός2: Θα κάνουμε πάλι καμιά πομπή, θα περάσει ο καιρός θα δεις.

Πιστός1: Για πόσο;

Πιστός2: Για λίγο, μονάχα μια ζωή.

ΤΕΛΟΣ